

Спортсмени з інвалідністю. Як досягти успіху

Багато осіб з інвалідністю не бачать причин до активного життя, бо звикли до своїх обмежень і нерідко займають споживацьку позицію до оточення та держави зокрема. Але в кожній закономірності бувають яскраві винятки. Євгену 34 роки, він зазнав перелом шийних хребців. Але травма не стала для нього перешкодою. З 2010 року активно зайнявся плаванням і став неодноразовим призером чемпіонату України і бронзовим призером чемпіонату Європи.

Євген Панібратець – спортсмен Національної паролімпійської збірної України з плавання, майстер спорту міжнародного класу: «Тут, мне кажется, больше индивидуально, – то есть, кто примет, осознает, захочет дальше что-то делать, тому будет легче; кто будет думать, почему это произошло, а не как изменить дальше, то тут уже будет сложнее, и можно далеко упасть в яму, [из] которой уже не выйдешь: морально тяжело, все тебе тяжелее, тяжелее, тяжелее».

Паролімпійці щодня долають власну слабкість і доводять, що ніхто з людей не знає, на що він чи вона можуть бути здатні. Ці спортсмени не лише захищають честь держави на міжнародних змаганнях, а й власним прикладом надихають тисячі людей – незрячих, у візках, на протезах.

Оксана Дегтярьова – реабілітолог фізкультурно-оздоровчого клубу людей з інвалідністю “Вікторія”: «Привлечение людей с инвалидностью к спорту– это наш девиз нашей работы. И почему это важно? Потому что государство опекает людей с инвалидностью: пенсии, льготы. Это расслабляет человека. Человек без цели – человек потерянный. Поэтому когда у него есть определённая цель в жизни, а в частности, это достижение высоких спортивных результатов, это не какой-то миф, – это реальность».

Люди з інвалідністю сильніші, ніж комусь здається. Хоча вони, як і кожний з нас, потребують допоміжних інструментів для активного життя. Дослідження демонструють, що ті, хто хоча б інколи зустрічає людей із фізичними обмеженнями у громадських місцях, при зустрічі переважно відчують співчуття і бажання допомогти.

Юрій Зінченко – старший тренер регіональної збірної з танців на візках: «Конечно, самое главное, чтоб было желание заниматься. Если есть определенный труд и даже не [из] легких [случаев инвалидности] некоторые считают, что это достаточно легко. [А ведь] это трудоемкий процесс, [где] ребята проходят определенную реабилитацию, то есть становятся активнее на колясках».

Для людей з інвалідністю тренер є кимось більшим, ніж наставником у спорті. Буває, що саме він стає першим учителем щодо найнеобхідніших побутових навичок. Він мотивує атлета досягати перемог не лише на спортивній арені, але й у житті. А роль психолога він виконує щодня.

Юрій Бузик – голова фізкультурно-оздоровчого клубу людей з інвалідністю “Вікторія”: Жизнь одна, и нужно её прожить достойно, несмотря на проблемы жизненные. Не останавливаться на достигнутом, стараться совершенствоваться”.

Паралімпійці звикли вимагати від себе більшого. Сила духу цих людей проявляється не лише на спортивній арені, а ще за її межами.

Ольга Виноградова – радниця мера м. Миколаєва з питань осіб з інвалідністю: «Всем надо осознать, что ничего в этом страшного нету. Главное во время не закрыться в себе как ракушка, а принять себя, какой ты есть, и дальше двигаться по жизни, то есть реализовывать свои мечты, планы и желания».

**Марія Михайляк, Альона Бугайова, Олексій Дарадур, Миколаїв,
“Вісті надії”**